

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεικλιμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαίδευσης.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τριμηνιαία δραχ. 30.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατριμ. 50,
Αμερικῆς Δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1979

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην αἰουθόκτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρμιόιδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β' — Τόμος 41ος

Ἀθήναι, 11 Ἀδριανοῦ 1934

Ἔτος 56ον.— Ἀριθ. 37

ΤΡΙΑ ΜΑΓΙΚΑ

(ΔΑΪ-ΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. φυλλάδιον —

Τότε τῆς ἐφανέρωσε τὸ μυστικὸν τῆς σκούφιας, καὶ γιὰ νὰ τῆς δώσῃ νὰ τὸ καταλάβῃ καλύτερον, τῆς τὴν ἐφόρεσε καὶ τῆς εἶπε νὰ κοιταχθῇ στὴν καθρέφτη.

Ὁ ἄν ἐκείνη κοιτάχτηκε καὶ δὲν εἶδεν τὸν ἑαυτὴν τῆς μέσα στὸ γυαλί, θάμναξε πῶς πολὺ, πονηρεύτηκε μέ-
σα τῆς, ἔγινε γελαστή, καὶ τοῦ εἶπε με φωνὴν ποῦ ἔσταζε μέλι, πὼς θὰ κρατοῦσε τὴν σκούφια κλεισμένην στὴν κασέλα τῆς, γιὰτὶ ἤθελε καὶ νὰ τὸν βλέπῃ ὡς τῆς μιλοῦσε, ἐνῶ ἄν τοῦ τὴν γύριζε, καὶ τὴν εἶχε νὰ τὴν φο-
ρῇ, θὰ τὸν ἔχανε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς.

Ὁ Προκόπης ξεχάστηκε μετὰ τὰ πλανερὰ λόγια τῆς καὶ δέχθηκε νὰ τῆς τὴν ἀφίσχ.

Θέλοντας νὰ τὴν θαμπώσῃ ἀκόμη περισσότερο, ἔβγαλε τὴν φλογέρα του καὶ ἄρχισε νὰ παίζῃ.

Ὅταν ἡ ἀρραβωνιαστικιά του εἶδε νὰ βγαίνουν μέσα ἀπ' αὐτὴν τὰ φλω-
ριά, πῆγε νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴν χαρὰ τῆς καὶ τοῦ εἶπε:

— Σὺ καθὼς βλέπω, ἀξίζεις πε-
ρισσότερο ἢ τὸν ὅλον τοῦ ἀνθρώπου
καὶ μπορεῖ νὰ ἔχῃ καὶ ἄλλα τέτοια
σπουδαῖα πράγματα, δεῖξέ μου τα
γιὰ νὰ χαρῶ πῶς πολὺ.

— Τὸ μόνον ποῦ ἔχω ἀκόμη, τῆς
ἀπάντησε ὁ Προκόπης, εἶναι μιά μι-
κρὴ μὰ πολὺ θαυματουργὴ βελόντζα.
Αὐτὴ, ὅταν καθίσω πάνω τῆς καὶ
τῆς εἰπῶ νὰ μὲ πᾶν ὅπου θέλω, ἀ-
μέσως πετάει ὡς πούλι καὶ μὲ πη-
γαίνει ἔτσι ἔχω γυρίσει τὰ περισσό-
τερα μέρη τοῦ κόσμου!

— Δὲν τὴν φέρνεις νὰ τὴν ἴδῃ κι'
αὐτὴν;

Ὁ Προκόπης δὲν περιμένε δεῦτε-
ρο λόγο, πετάχτηκε στὸ ξενοδοχεῖο
καὶ ὡς γύρισε, τὴν ἔδωσε τῆς ἀρ-
ραβωνιαστικίᾳς του.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ὅ,τι καὶ ν' ἀκούσῃ, ἡ Μικεμπούλα θὰ γελάσῃ μετὰ τὴν καρδίᾳ τῆς. Εἶναι
στὴν ἡλικία ποῦ ὅλα τῆς φαίνονται ἀκρόατα, παράξενα, ἀστεία, «Τὶ πε-
ρίεργος, λέει, ποῦ εἶναι ὁ κόσμος! Χά, χά, χά!...»

Εκείνη άμα την ξεδίπλωσε και διάβασε πάνω της τα κεντημένα λόγια :

«Μ' έναν μόνο ταξιδεύω
δυο σάν γίνουον δέν σαλεύω»
είπε στόν Προκόπη :

— Κατά πώς γράφει ή βελέντζα μόνον ένας μπορεί να ταξιδέψη μ' αυτήν. Τι κρίμα που έγω λογάριάζα να κάναμε μαζί ένα μικρό ταξιδάκι· αλήθεια τί πρέπει να της πη κανέναν σάν καθίσω πάνω της για να τον πάη όπου θέλει :

— Να την δικιάξω και να της πη : «Καλή μου βελέντζα, πήγαινε με έδω, εκεί, στην τάδε πολιτεία, στο τάδε νησί ή στο τάδε μέρος και άμα τελειώσω το ταξίδι, έγω θα σε καλοτινάξω και θα σε καλοδιπλώσω», κι' άμέσως θα ξεκινήσω.

Αυτά είναι τα καλά της, έχει όμως και τουτό το μεγάλο κακό : Άκούει οποιον την πρωτοδιατάξη, Άς πουμε, αν τή στιγμή που θα καθίσω σ' αυτήν, προλάβω άλλος και της είπει να σε πάη κάπου, θ' άκούσω εκείνον.

Στα λόγια του αυτ ή άραβωνιαστικιά του έχάρη μέσα της πολύ, γιατί συλλογίστηκε, πώς αν έκανε τον Προκόπη να καθίσω στην βελέντζα, και προλάβαινε να την διατάξη να τον πάη μακριά, θα τον ξεφορτωνόταν και θα έμεναν δικά της για πάντα ή φλογέρα, ή σκούφια και ή βελέντζα.

Γι' αυτό προσποιήθηκε πως σκέφθηκε λίγο και είπε στόν άραβωνιαστικό της :

— Για κάθισε τώρα άπάνω της να της πω να σε πετάξω ως το άντικρυνό νησί, αυτό είναι τόσο κοντά που έγω δέν θα σε χάσω διόλου από τα μάτια μου ως που να πάτε και ναρθήτε.

Μόλις εκείνος εκάθισε, άκουσε την άραβωνιαστικιά του να λέη : «Καλή μου βελέντζα, πάρε τον Προκόπη και να τον πάς το γρηγορότερο σ' ένα έρημο και μακρινό νησί, και άφου τον άφήσης εκεί να γυρίσης σε μένα.

Άκούοντας τή διαταγή της ο νέος δοκίμασε να πηδήσω από την βελέντζα, μα δέν πρόλαβε, γιατί εκείνη άρχισε να πετάη και να σχίζη τον άέρα σάν άετός.

Άφου πέρασε πολλή ώρα τον πήγε και τον άφησε λιγοθυμισμένο στην παραλία του μακρινου νησιου όπως την είχε διατάξει ή άρχοντοπούλα.

Ο Προκόπης σάν ήρθε στα συκαλά του άρχισε να κλαίη και να χτυπιέται για δσα έπαθε, μα βλέπον-

τας πως σε λίγο θα νύχτωνε, άνασηκώθηκε και πήρε ένα μονοπάτι για να βρη μέρος να φάη και να κοιμηθη.

Περπάτησε, περπάτησε ως που κουράστηκε από την κάκοστρατιά του τόπου, και κάθισε να ξεποστάσω σ' ένα βράχο.

Εκεί τον βρήκε ή νύχτα κουρασμένο, πεινασμένο και διψασμένο, γύρισε το κεφάλι του πάνω να ιδη τ' αστέρια να παρηγορηθη με το φως τους, μα κι' ο ουρανός εκείνη την βραδυά ήταν κατασκοτεινός από τα σύννεφα.

Σηκώθηκε όρθιος και κοίταξε μπρός, πίσω, δεξιά, άριστερά· μα παντού ήταν πυκνό σκοτάδι.

Για μια στιγμή νόμισε πως είδε ένα φασάκι· εκλείσε τα μάτια του μήπως τον ξεγελουσαν απ' την κούραση κι' άμα τα ξανάνοιξε το είδε πάλι. Τράβηξε τότε κατά το φως και δσο προχωρούσε το έδλεπε καλύτερα ως που βρέθηκε μπροστά στο παρθυράκι μιας καλύδας.

Κοίταξε καλά μέσα κι' είδε στή μια γωνιά ένα στημένο άργαλειό και δίπλα στο τζάκι καθισμένη μια γριά, που το ήμερο και πρόσχαρο πρόσωπό της δέν θύμιζε καθόλου κάτι ακόγριες που τις φασάκι κανείς κι' από μακριά. Γι' αυτό γεμάτος έμπιστοσύνη της φώναξε θαρρετά :

— Καλησπέρα σταυρομάννα, κάνε μου τή χάρη να μου άνοιξης να μπω μέσα, γιατί μόλις στέκω στα πόδια μου από πείνα, δίψα και κούραση.

Η γριά ξαφνιασθηκε στα λόγια του κι' άφου άνοιξε και μπήκε μέσα τον ρώτησε :

— Γέ μου, πως βρέθηκες σε αυτό τον παντέρημο τόπο, κκραβοτακισμένος είσαι ; Μίνος σόθηγες από τους συντρόφους σου ; Μα κάθισε πρώτα να σου βάλω να φάς, να πιης κι' ύστερα μου τά λές.

Άμέσως έστρώσε το σφρά κι' έβαλε πάνω του ψωμί, τυρί, κρασί και τηγάνησε και αυγά.

Σάν έφαγε καλά ο νέος και χόρτασε, τής διηγήθηκε με το νι και με το σγυμα τί είχε πάθει από την άραβωνιαστικιά του.

Η γεράντισσα άφου τον άκουσε προσεκτικά, του είπε :

— Σε αυτό το έρημο νησί που σ' έριξε ή κακία της άραβωνιαστικιάς σου, μόνον ένας άνθρωπος μένει έγω, κι' ένα άγριο άλογο ο Καράς, που κάθε τόσο πεταί με τα φτερά που έχει και πάει και φέρνει από μια πολιτεία σιτάρι και τ' άλλω και ζημώνα ψωμί, και κριθάρι για να τρώη εκείνος.

— Και σό καλέ, σταυρομάννα, γιατί κάθισαι έδω με τον Καρά ;

— Το πώς έγω μένω έδω θα τήχη να σου το πω καμμιά φορά. Εκείνο που πρέπει να κάνω τώρα είναι να σου στρώσω να κοιμηθής.

Τ' άλλο πρωί, ή γριά έδωσε του Προκόπη ένα ντορθά γεμάτο κριθάρι να το πάη στο σταβλο που έμενε ο Καράς, και του είπε πως το άλογο άμα θα τον αντίκρυζε θα άρχιζε να τον δαγκώνη, μα να μη φοβηθη γιατί αυτό θα του το έκανε, να τον δοκιμάσω ως που έφτανε ο φόβος του, και πως άμα τον έδλεπε άφοβο θα τον έκανε φίλο του.

— Σό, για να κερδίσης τή φιλία του που μπορεί να σου βγη άργότερα σε καλό, να του λές : «Τί ώραίτο χάδι, έτσι ούτε ή μάγνα μου δέν μ' έχάιδευε όταν ήμουνα μικρός».

Μόλις ο Καράς είδε τον Προκόπη να μπαίνη στόν σταβλο, άρχισε να τον δαγκώνη, μα όταν τον άκουσε να λέη τις δαγκωματιές του χάδια, έπαψε τα δαγκώματα, έστάθηκε ήσυχος κι' έπεσε στο φαί.

Από εκείνη την ήμέρα, ο Καράς έσυμπάθησε τον Προκόπη, και του έκανε πολλές χαρές κάθε πρωί που του πήγαινε τον ντορθά γεμάτο κριθάρι και του έβαζε φρέσκο νερό.

Ο Προκόπης έλη την άλλη ήμέρα, για να σκοτώνη την ώρα του, πότε φάρευε και πότε μάζευε άγρια χόρτα που τόσο του άρεσαν μαγειρευτά.

Απ' αυτά, το νησί είχε λιγοστά μα πολύ σύντομα, το δνομα τους και που θα εβρισκε το καθένα, του τα έμαθε ή γριά.

Στην άμμουδιά και στα βράχια της παραλίας μάζευε άλιθάρα και άλλα θαλασσόχορτα, στα ψηλώματα της στεριάς εβρισκε και μάζευε ραδικία, μυρώνια, καυκαλήθρες και βραχογαλατσίδες.

Εκεί που φάρευε ή μάζευε τα χόρτα, ή όπου άλλου καθότανε ο νοός του και ο λογισμός του ήταν πως θα έφευγε από κείνο τον έρημο τόπο, και ο μόνος τρόπος ήταν να πήγαινε ως εκεί κανένα καράβι να τον επαιρνε.

Γι' αυτό πολλές φορές ανέβαινε σ' ένα ψηλό λόφο και άγνάντευε τή θάλασσα απ' εκεί που έζωνε όλόγυρα να νησί και πέρα μακριά ως εκεί που έδειχνε πως έσιμιγε με τον ουδρανό, μήπως περνούσε κανένα πλεούμενο να του έκανε σινάκιο, μα του κάκου ποτέ δέν φαινότανε τέτοιο.

Κάποτε κοιτάζοντας έτσι, μάτιασε στο πίσω μέρος του νησιου δυο δέν-

ΤΟ ΣΚΑΔΙΣΤΗΡΙ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Α' — Ο Θεός-Μιχάλης !

Σ' αυτή τή μεγάλη άπελπισία βρισκόταν ο Μπέμπης, όταν μια μέρα εκεί που καθόταν στην καλύβα του κατάχαμα και, με σκυμμένο κεφάλι, συλλογιόταν τή φοβερή του τύχη, άκουσε να τον φωνάζουν από κοντά :

— Μπέμπη ! .. Ε, Μπέμπη ! Σηκώθηκε. Η φωνή του ήταν γνωστή. Σήκωσε το κεφάλι κι' είδε, όρθιο από πάνω του, το θείο-Μιχάλη !

Θέ μου ! Ήταν αλήθεια ; Ήβλεπε όνειρο ; Σηκώθηκε με άπλωμένα χέρια φωνάζοντας :

— Θείο-Μιχάλη ! .. Είσαι σύ ; .. Πώς βρέθηκες έδω ; .. Ήρθες να με πάρης ;

— Και βέβαια ήρθα να σε πάρω, του άποκρίθηκε ο θείος του. Δέν σου άξιζε πολύ, ύστερ' από την άνοσηία που εκάμες πάλι, μα δέν μπορούσα να σ' άφήσω να σε φάν αυτοί οι Άραπάδες, Άρεκέτα τιμωρήθηκες.

— Ά ! Ξέρεις λοιπόν, θείο μου ; ..

— Ναι, τα ξέρω όλα, σιωπή !

τρα, και περιέργως να τα ιδη από κοντά ξεκίνησε γι' αυτά, και όταν τα έπλησίασε είδε πως ήταν συκίες φορτωμένες σόκα, ή μια με άσπρα και ή άλλη με μαύρα.

Πεινασμένος από το δρόμο, έκοψε ένα μαύρο σόκο από τή συκία που βρέθηκε μπρός του, μα καθώς τώφαγε κατάλαβε πως άλλαζε κατάσταση, από άνθρωπος είχε γίνει γάϊδαρος.

Άρχισε να κλαίη τον έαυτό του για τή νέα συμφορά που τον βρήκε, κι' αναθεμάτιζε την ώρα και τή στιγμή που είδε τις συκίες, μα με την πείνα που είχε δέν σταμάτησε στο ένα σόκο που έφαγε, και είπε, έπαθα που έπαθα, άς φάω κι' άλλα να χαρτάσω.

Στυλώθηκε στα πσινά πόδια και με το γαϊδουρίσιο κεφάλι του, έφτασε ένα κλωνάρι της συκιάς με τασπρα σόκα, και με το πρώτο που έφαγε έγεινε πάλι άνθρωπος.

Τότε δέν κρατιότανε από τή χαρά του, έπεσε με τα μούτρα σ' άσπρα σόκα, πόσα έριξε απ' αυτά στη παραδαρμένη του δέν ξέρω, μα ούτε και ο ίδιος αν ήταν έδω, θα μπορούσε να μας το πη, γιατί δέν κράταγε λογάριασμό.

Τρώγοντάς τα συλλογίζτανε πως με αυτά τα σόκα θα μπορούσε να κάνη την άραβωνιαστικιά του γαϊδάρα, μα πως να έφευγε απ' εκεί, έδω ήταν ο κόμπος, άφου είχε έξη μήνες στο νησί και δέν παρουσιάστηκε καμμιά τέτοια ευκαιρία, γι' αυτό άποφάσισε να το έλεγε της γριάς, για να πάρη τή συμβουλή της.

Άμα της έκανε λόγο εκείνη του είπε :

— Άδριο το πρωί που θα πάς την τακτική τροφή στόν Καρά, την ώρα που θα τον ξυστρίξης και θα τον πλένης, να τον χαϊδέυης και να τον γαργαλάς στο κούτελο. Όταν το άλογο ευχαριστημένο απ' αυτά τα χάδια σου, σε ρωτήση με τί θέλεις να σου τά ξεπληρώσω, να του ζητήσης να σε πάη στο μέρος που ήσουν πριν έρθης έδω. Άμα τ' άκούση, θα σε ξαναρωτήση πότε το θέλεις, μα να μη γελαστής και του άπαντήσης «τουτή τή στιγμή», γιατί δέν θα κάνης τίποτε, παρά να τον άφισης στή διάθεσή του, και τότε εκείνο θα σου ειπή, να έχης άκόμεη λίγη ύπομονή, και πριν περάσουν δέκα ήμέρες θα σε πάρη να σε πάη.

Μ' αυτά τα λόγια της γριάς, ο Προκόπης ένοιωσε τόση χαρά, που έλη τή νύχτα δέν μπόρεσε να κλείση μάτι.

(Τό τέλος στο έρχόμενο)

— Και πως ήρθες ; με πλοίο ; με αεροπλάνο ;

— Τί σε μέλει ; Μόνον κάνε δ,τι σου λέω χωρίς να ρωτάς. Και πρώτα-πρώτα βάλε τα ρούχα σου. Δέν κάνει νάσαι έτσι γυμνός.

— Άχ, δέν έχω πια ρούχα ! Μου τά πήραν αυτοί ! .. δέν ξέρω που τάβαλαν ..

— Δέν πειράζει. Έγω σου έφερα άλλα.

Άπέσω απ' την καλύβα, ο θείος-Μιχάλης είχε άφήσει μια βαλίτσα. Την άνοιξε κι' έβγαλε ρούχα για το Μπέμπη : πουκάμισο, μπλούζα, πανταλονάκι, κάλτσες, παλούσια.

— Πέταξε τις χάντρες σου και φόρεσε αυτά, του είπε. Είσαι πολύ χοντρός τώρα, μα σου έφερα πλατιά ρούχα κι' ελιζώ να σου γίνουονται.

Ο Μπέμπης τά φόρεσε. Του ήρθαν λιγάκι στενά, αλλά τί νάκανε ; Άφου θάφευγε. Έφρασε νάναι ντυμένος. Δέν μπορούσε να γυρίση στην Έλλάδα με μπροστέλλα και με χάντρες στο λαιμό και στα μπράτσα σάν άγοιανθρωπάκι ! ..

— Τώρα φόρεσε κι' αυτά, του είπε ο θείος-Μιχάλης. Κι' έβγαλε απ' τή βαλίτσα δυο μεγάλες φτερούγες.

— Ά ! τ' είν' αυτά ; Έκαμε ο Μπέμπης έκπληκτος.

— Τα φτερά σου, είπε ο θείος-Μιχάλης σοβαρά, Δέν υπάρχει άλλος τρόπος να φύγουμε από δω παρά πετώντας. Άν φεύγαμε πεζή, οι Άρα-

πάδες θα μās τσάκωναν και θα μās γύριζαν πίσω. Μā στὸν ἀέρα δὲν μποροῦν νā μās φτάσουν οὔτε αἰετοί, οὔτε τὰ βέλη τους. Θā πετάμε ψηλά, θā πāμε κατὰ τὴ θάλασσα, θā βροῦμε κεί κανένα καράβι και θā κατεβούμε σ' αὐτό.

— Μā σὺ, θεῖς μου, πōς θā πετᾷς; ἔχεις φτερά;
— Φυσικά! ἔχω κι' ἐγὼ ἕνα ζευγάρι φτερούγες. Φόρεσε τῶρα τις δικές σου νā ἰδοῦμε πōς σοῦ ἐρχονται κι' ἀν μπορῆς νā πετᾷς μ' αὐτές.
Ἐπέμπε τις φτερούγες, ὁ θεὸς-Μιχαήλ τοῦ τις ἔδεσε καλὰ μὲ λουριά στοὺς ὤμους και στὶς μασχάλες, και—ὦ θαῦμα! τὸ παιδί σηκώθηκε ἀμέσως στὸν ἀέρα και πετοῦσε δὼ κι' ἐκεῖ σὰν πουλί! Καμιὰ γύμναση δὲν τοῦ χρειάστηκε. Θάλαγες πōς δὲν ἔκανε ἄλλη δουλειά στὴ ζωὴ του παρὰ νā πετᾷ μ' ἐκείνες τις φτερούγες. Νā, ὅπως γίνεται και στὰ παραμῦθια ποὺ εἶχε διαβάσει...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΚΑΡΥΔΟΦΛΟΥΔΑ

Ἄχ! Ἦρθε πάλι ὁ ψωμάς. Ζήτησε τὰ λεπτά του, φώναξε. Φώναξε πολὺ, φοβέρισε. Ἡ Γιαγιά, τίποτα. Δὲ μίλησε καθόλου. Μόνο στακόταν ὄρθα, ἀκούμπισμένη στὴν καρτέλα κι' ἄκουε. Ὅταν σῶπασε κάπως ὁ ψωμάς, εἶπε ἡ Γιαγιά.

— Τί νā σοῦ πῶ; Δίκαιο ἔχεις. Ὅμως δὲ μούστειλε τὸ παιδί μου. Οὔτε γράμμα ἔστειλε. Περιμένε μιά-δὴ μέρης ἀκόμα. Θā στείλῃ. Δὲ γίνεται, θā στείλῃ.

— Περιμένε! Περιμένε! Ὅλο μὲ τὸ περίμενε. Βερασὲ ψωμί δὲν ἔχει πιά. Ἐῆρε το. Ἐτσι εἶπε ὁ ψωμάς κι' ἔφυγε.

Ἡ Γιαγιά κήτησε ἀμέσως στὸ πλέξιμο. Ἐπλεκε γρήγορα-γρήγορα, πῶ! πῶ! τί γρήγορα! Θαύμαζε ἡ Ἀρετούλα. Τὰ ματάκια της παρακολούθουσαν τὴν κλωστή, τὸν ποῦνο, ποὺ ἔφευγε, πηδοῦσε ἀπὸ τὸ ἕνα βελονάκι τοῦ κροσὲ στὸ ἄλλο, λές κι' ἦταν ἡ ἴδια, πάντα ἡ ἴδια κλωστή-τσα. Και ὅμως ἔχι. Ἦταν ἄλλος ποῦντος. Ὅλοένα κι' ἄλλος. Νā! Πōς μεγάλωνε λίγο-λίγο τὸ πλεξιμένο μέρος και πōς μίκραινε τὸ κουβάρι! Τὸ χρυσαφὶ κουδῆρι: μάλιστα κόντευε νā τελειώσῃ. Τί ὠραία μπλοῦζα ποὺ γινόταν! Ἦταν γιὰ τὴ Νινέτα. Τὸ κοριτσάκι τοῦ φαρμακοποιοῦ. Τὰ μάτια του ἦταν σκοθρα γαλανά, φροδοσε πάντα μιά γαλάζια κορδέλα στὰ μαλλιά. Ἡ μπλοῦζα θā ἦταν κι' αὐτὴ γαλάζια, μὲ χρυσαφιοὺς κόμπους δὼ και κεί. Ἦταν μιά μπλοῦζα ἀκριβή. Ἡ Γιαγιά θā ἔπερε μπόλικα λεπτά. Γι' αὐτὸ ἔπλεκε τόσο γρήγορα. Ἡ Ἀρετούλα σὰσ... σιωπή. Δὲν ἔλεγε τίποτα. Ἦταν μικρούλα. Μόλις πέντε, ἔξι χρονῶ. Ὅμως ἤξερε πōς ἔταν πλέκει ἡ Γιαγιά, τὰ παιδιά δὲ μιλοῦν. Θā γίνῃ κανένα λάθος. Και τότε; Ἐήλωμα.

Βράδυσε ὅμως. Νύχτωσε. Και τὴ νύχτα πλέξιμο δὲ γίνεται. Γιατί τὰ

δὴ χρώματα πρέπει νā μεταλλάσσονται και νā μετριοῦνται οἱ ποῦνοι. Ἐκτὸς πιά, ἀν ἀνάψῃ ἡ Γιαγιά καλὰ τὴ λάμπα κι' ἀνεβῶσῃ πολὺ τὸ φωτὶ. Χμμ! Πετρέλαιο. δὲν ἔχουν. Κι' ὁ μπακάλης, χωρὶς λεπτά, δὲ δίνει πιά. Ἐτσι ἡ Γιαγιά μάζεψε τὰ κουβάρια της και τὸλίξε τὴ μπλοῦζα μὲσα σ' ἕνα μεγάλο ἀσπρο τουλπάνι.

— Ἄδριο πάλι, εἶπε ἡ Ἀρετούλα. Ναι, Γιαγιά;

— Ναι, ἔκανε ἡ Γιαγιά, νεύοντας μὲ τὸ κεφάλι.

— Και τῶρα νā μοῦ τελειώσῃς τὸ παραμυθάκι. Ναι, Γιαγιά;

— Ναι, ἔνεψε πάλι ἡ Γιαγιά.

Ἡ Ἀρετούλα χαμογέλασε. Σιὰ-χτηκε καλὰ-καλὰ πάνω στὸ σοφά, διπλοκῆθισε, σταύρωσε τὰ χέρια και κοίταξε κατόματα τὴ Γιαγιά.

— Λοιπὸν: Ποῦ εἶμαστε Γιαγιά; Εἴμαστε κεί ποὺ τὸ Βασιλόπουλο βρέθηκε σὲ κείνον τὸν ξένο τόπο, ἀνάμεσα στοὺς κακοὺς ἀνθρώπους. Τὸ κλείσανε μὲσα σὲ μιά κἀμαρα μὲ σι-δερένιους τοῦχους.

— Ἐδῶ θā κάθισαι, τοῦ εἶπανε.

— Ἐπειτα, Γιαγιά;

— Ἐπειτα;

Ἡ Γιαγιά σκούπισε τὰ μάτια της μὲ τὴν ἀκρὴ τῆς παδιάς, ἔσκαψε τὸ μαυρομάντηλο τοῦ κεφαλιοῦ, ἔβηξε λίγο, γκούχ! γκούχ! και ἄρχισε:

— Λοιπὸν, κλείσανε τὸ Βασιλόπουλο μὲσα σὲ μιά σιδερένια κἀμαρα και τοῦ εἶπανε: Δὲ θā βγῆς ἀπὸ δὼ μὲσα, σ' ἔλη σου τὴ ζωὴ.

Τοῦ δῖνανε ὅμως κι' ἔτρωγε καλὰ. Πολὺ καλὰ. Ὅ, τι νā ἐπιθυμοῦσε. Μā τίποτα δὲν ἐπιθυμοῦσε τὸ Βασιλόπουλο. Τίποτα. Μῆτε νā φάῃ, μῆτε νā πῆῃ ἤθελε. Μόνο νā φύγῃ. Μā πōς; Οἱ τοῖχοι ἦταν σιδερένιοι. Οἱ μέρης περνοῦσαν. Ὁ ἥλιος ἔβγαινε, βσιόλευε, ἀντίειλε ξανά και βσιόλευε πάλι. Ὁ καιρὸς περνοῦσε, τὸ Βασιλόπουλο βρισκόταν κεί μὲσα πάντα κλεισμένο.

... Ἐνα μεσημέρι τοῦφεραν τὸ φαγητό, ὅπως πάντα. Ἄνοιξε ἡ βα-

ρεῖα σιδερένια πόρτα, ὁ ἀράνης δοῦλος ἄφησε πάνω στὸ τραπέζι τὸ δίσκο κι' ἔφυγε. Ἡ πόρτα ξανάκλεισε. Ὅπως πάντα ἦταν ὄρατο τὸ φαγητό και πάλι ὅπως πάντα ἦταν ἀνόρεχο τὸ Βασιλόπουλο. Τοῦ εἶχαν φέρει και καρύδια νā φάῃ. Ἄφρατα, ὠραῖα καρύδια, κομμένα στὰ δυό. Τὸ Βασιλόπουλο πῆρε ἕνα κομμένο καρύδι, ἔφαγε τὴν φύκα και πέταξε τὴ φλούδα μὲσα στὸ ποτήρι. Ἡ φλούδα ταλαντεύθηκε λιγάκι, σταμάτησε, στάθηκε πάνω στὸ νερό.

... Σὰν καρδάκι, ψιθύρισε τὸ Βασιλόπουλο.

... Ἄχ! Και νā! Στὴ στιγμή, ἕνα πανάκι στάθηκε μὲσα στὴ φλούδα. Νā και ἡ καρίνα, νā και τὸ τιμόνι, ὅλα ἦταν σὰν ἀληθινά. Τὸ καρδάκι ἦταν ἔτοιμο. Καρυδόφλοῦδο δὲν ὀπῆρχε πιά.

Τὸ Βασιλόπουλο δὲν πίστευε στὰ μάτια του. Ἄπλωσε τὸ χέρι και ἄγγιξε τὸ καρδάκι νā: ἔχι ἀληθινὸ εἶναι, ἡ μήπως και ὄνειρεῖται;

... Χόπ! Τὸ Βασιλόπουλο βρέθηκε μὲ μιάς μὲσα στὸ καρδάκι. Πῶς χῶρεσε; Δὲν μποροῦσε νā τὸ καταλάβῃ. Ἄθελά του, ἔσπρωξε λίγο τὸ ποτήρι κι' αὐτὸ κύλισε ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἔπεσε στὸ πάτωμα. Ἐσπασε.

Γίνθηκε χλιαρὰ κομάτια. Μā μ' ἕναν ροβερό, τρομερὸ κρότο. Σὰν νā πέσανε χιλιοὶ κερανοὶ μαζί. Τὸ νεράκι ἀπλώθηκε χάμω, τὸ καρδάκι ἔχι, δὲν ἔπαθε τὸ παραμικρό. Μῆτε τὸ Βασιλόπουλο. Τρομαγμένο, κοίταξε γύρω του και ἄ!... Γύρω του δὲν ὀπῆρχαν πιά οἱ μαῦροι, οἱ σιδερένιοι αὐτοὶ τοῖχοι! Εἶχαν σπάσει μαζί μὲ τὸ ποτήρι.

... Τὸ καρδάκι τραβοῦσε τὸ δρόμο του μιά χαρὰ. Ἐπλεε μὲσα στὸ νερό ποὺ χύθηκε ἀπὸ τὸ ποτήρι. Τὸ Βασιλόπουλο καθότανε στὴ πρόθυμ μὲ δὴλ του τὴν ἀνεστῆ κι' ἄς ἦτανε μιά τόση δά μικρούλικη πρόθυμ. Ἀφοῦ ὀλόκληρο τὸ καρδάκι ἦταν ὡς μισὸ καρύδι. Ἐτσι, προχωρώντας, βγῆκαν ἀπὸ τὴ φυλακὴ, φθάσανε στὸ δρόμο, πάντα προχωρώντας, πάντα πλέοντας μὲσα στὸ νεράκι ποὺ χύθηκε ἀπὸ τὸ ποτήρι. Κανείς δὲ φάνηκε, κανείς δὲν τοὺς κινήθησε σ' ἄλην αὐτὴ τὴ διαδρομὴ. Κανείς.

... Λοιπὸν και νā, φθάσανε στὴ θάλασσα! Μπλοῦμ! Τὸ καρδάκι βρέθηκε μὲσα στὸ γιᾶλ. Ἐφευγε μιά χαρὰ. Πῆγαινε σὰν νā ἦταν ἕνα μεγάλο, κλοφοκταγμένο, μὲ σπουδαῖο καπετάνιο καρδάκι. Και ὅμως ἦταν ἕνα καρυδόφλοῦδο και γιὰ καπετάνιο εἶχε ἕνα Βασιλόπουλο, ποὺ δὲν εἶχε ἰδέα ἀπὸ ναυτικά.

... Φθάσανε στὰ βαθεῖα. Ἐδῶ

ἀρχίσανε κάτι μεγάλα κύματα, θεόρατα! Τὸ κάθε κύμα τ' ἄρπαζε τὸ καρδάκι, τὸ ἔφερνε στὴν κορυφὴ του, γιὰ μιά στιγμή. Ἐστερα γλυστεροῦσε μονομιάς, νόμισες πōς τὸ κατὰπῆ ἡ θάλασσα. Ἀλλὰ ἔχι. Νā το πάλι! Τὸ ξαναπῆρε τὸ ἄλλο κύμα στὴν κορυφὴ του.

... Ναι. Πῆγαινε μιά χαρὰ τὸ καρδάκι. Ὅμως ὀλοένα και μεγάλωνε ἡ τρικυμία, πληθθαίνανε τὰ κύματα. Και τὸ Βασιλόπουλο εἶχε ἀκόμα θάλασσας και θάλασσες νā σκίση γιὰ νā φθάσῃ στοὺς δικούς του.

— Βούλιαξε, Γιαγιά; Ρώτησε ἡ Ἀρετούλα και χχομοῦρήθηκε δυνατά.

— Ἄγ βούλιαξε; Χμμ!... Τρεχούσε μὲσα στὴν τρικυμία, ἀπάντησε ἡ Γιαγιά.

— Και δὲ βούλιαξε; Ἐκναρώτησε ἡ Ἀρετούλα.

Τὰ μάτια της βσιόλεψανε, κλείσανε τὰ βλέφαρα.

— Νύσταξες! Νύσταξες! Εἶπε ἡ Γιαγιά, Ἄντε νā κοιμηθοῦμε. Ἄδριο πάλι, παιδάκι μου.

Στὴ στιγμή κοιμήθηκε ἡ Ἀρετούλα. Τὸ πρωτὸ ἦταν φρέσκια, γεμάτι κέφι.

Μā ἡ Γιαγιά συμμάζεψε γρήγορα γρήγορα τὴν κἀμαρα, κάθισε στὸν καναπέ, ἀνοῖξε τὸ ἀσπρο τουλπάνι και ἀρχισε νā πλέκῃ. Νā πλέκῃ γρήγορα και σιωπηλά, ὅπως κάθε μέρα.

Σὲ λίγο κτύπησε τὸ κουδοῦνι τοῦ σκουπιδιάρη. Ἡ Ἀρετούλα ἔτρεψε νā δῶσῃ τὸν τενεκέ. Ἐκεῖ στὴν ζωπορτα ἦτανε κι' ἄλλοι τενεκέδες, ἀπὸ τις ἄλλες οἰκογένειες ποὺ κατοικοῦσαν στὸ σπίτι. Σ' ἕναν ἀπ' αὐτοὺς, ἄ! ἐπάνω ἐπάνω, ἦταν καρυδόφλοῦδες πολλές! Μā πολλές! Κι' ἀνάμεσα, μιά ὄρατα φλούδα, μεγάλη, κανονικὰ κομμένη. Ἡ Ἀρετούλα τὴν ἄρπαξε μὲ λαχτάρα.

Τῆς πῆραν τὰ σκουπίδια, ἔτρεψε στὴν κἀμαρα. Γέμισε τὸ ποτήρι νερό και κάθισε χάμω. Οὔτε ὁ ψωμάς θā φωνάζῃ πιά, μῆτε ὁ μπακάλης. Μόνο θ' ἀκουσθῆ ἕνας κρότος πολὺ δυνατός, ἡ φλούδα θā γίνῃ καρδάκι κι' ἡ Ἀρετούλα θā βρεθῆ μὲσα, μαζί μὲ τὴ Γιαγιά. Τὸ καρδάκι θā φύγῃ. Θā πᾶνε ἴσια, στὸν πατέρα.

— Πατέρα, γιατί ἀργεῖς τόσο νā μās γράψῃς;

Θā τὸν ρωτήσῃ ἡ Ἀρετούλα και θā ζῆσουνε πᾶ ὀλοι μαζί, τί καλὰ!

Τὸ κοριτσάκι ἔρριξε τὴ φλούδα στὸ νερό. Ἡ καρυδόφλοῦδα ταλαντεύθηκε λίγο και στάθηκε. Ἡ Ἀρετούλα ἔνοιωσε τὴν καρδιά της ἔτσι σὰν νā σφιγγεται. Περιμένε. Περιμένε, τὰ μάτια καρφωμένα πάνω στὸ τσόφλι. Τίποτα. Κανένα πανάκι δὲν φανερώ-

θηκε. Χμμ!... Μῆπως ἔπρεπε νā τὴν ἀγγίσῃ πρώτα τὴ φλούδα; Ἄπλωσε τὸ χέρι, τὴν ἄγγισε μὲ τὸ δάχτυλο. Τίποτα. Χμμ!... Μῆπως ἔπρεπε νā χύσῃ ἐκείνη τὸ νερό; Ναι. Αὐτὸ θā ἦταν. Σῆκωσε τὸ ποτήρι και τὸ νερό, πλάτῃ χύθηκε χάμω.

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ μεγαλοπρέπεια τοῦ θεάματος κι' ἡ συγκίνηση ποὺ ἔδινε ἦταν τόση, ὅστε ὁ κ. Κλοακὲν ἔβγαλε αὐθόρμητα τὸ καπέλλο του, κι' ἡ Ἀνθὴ γονάτισε πάνω στὴ χλόη. Ἐνόμιζαν κι' οἱ δυὸ πὼς βρισκόταν μπροστὰ σὲ τάφο. Ἐκεῖ λοιπὸν, ἐκεῖ μὲσα, εἶχε ζῆσει ὁ Ροβινσὼν μόνος, ὀλομόνηχος, εἰκοσι ὀλόκληρα χρόνια!

Ἐκεῖ μὲσα εἶχε ὀποφέροι, εἶχε ἐργασθεῖ, περιμένοντας, ἀν ἔχι ἐλπίζοντας, τὴν ἀπελευθέρωσή του!

Ἀκόμα περισσότερα συγκινοῦσε τὴν Ἀνθὴ ἡ ἰδέα πὼς ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἦταν προκάππος της, θυμηθῆκε και τὸν πατέρα της, ποὺ τὸν εἶχε χάσει πρὸ ὀλίγου. Κι' ἀπὸ τὰ μάτια της ἔτρεξαν δάκρυα και γιὰ τοὺς δυό...

Ἐκεί μὲσα εἶχε ἔξερυνθῆσει τὴ δάση τοῦ βράχου. Ἀλλὰ γύρισε κατὰκόπος κι' ἀπογοητευμένος, λέγοντας πὼς οὔτε τὴ παραμικρὸ ἔχνοσ κατοικίας ἡ τρύπα εἶχε ἀνακαλύψει.

Ἡ Ἀνθὴ δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ χάνουν τὸ θάρρος τους τόσο εὐκόλα. Ἦξερε πὼς ἕνας ἀρχαιολόγος δὲν πρέπει νā βσιόζεται στὸν ἐπίφανση, σ' ἔτι φαίνεται, οὔτε νā διαζέεται νā βγάλλῃ συμπεράσματα. Εἰσχώρησε κι' αὐτὸς ἀπὸ ἕνα ρῆγμα ποὺ εἶχε ἀφήσει τὸν ἀνεψιὸ του νā περάσῃ, κι' ἀρχισε νā κρούῃ ἔδῶ κι' ἐκεῖ τις πλευρές τοῦ βράχου.

Δὲν γελᾶστηκε. Στὴν εἰκοστὴ κρούση, ὁ βράχος ἀντήχησε σὰν κενός. Ἀδισταχτὰ, παραβίασε τὸ μέρος ἐκεῖνο σὲ μιά κλειστὴ πόρτα. Μεταχειρίστηκε τὸ πελέκι, χτυπώντας πότε μὲ τὸ πλατὺ και πότε μὲ τὸ κοφτερό του μέρος, και κατάφερε νā νοῖξῃ στὴν πέτρα μιά μικρὴ τρύπα. Ἀπὸ τὴν τρύπα αὐτὴ φαινόταν ἕνα μαῦρο κενὸ κι' ἔβγαινε ὀρρὸς ἀέρας.

Σιγά-σιγά, ὁ κ. Κλοακὲν και ὁ Χάνδος πλάτυναν τὴν τρύπα ὡς ποὺ τὴν ἔκαμαν σὲ μικρὴ πόρτα. Και δὲν ἐδυσκολεύθηκαν πολὺ, γιατί σραγματικῶς ἐκεῖ ἦταν μιά πάρτα, ποὺ τὴν εἶχαν σκεπάσει οἱ αἰῶνες μὲ ἔτι σωρεύουν συνήθως σ' αὐτὰ τάνοιγματα: χῶματα, πετρίτσες, ξεράδια.

Μιά σπηλιὰ παρουσιάστηκε τότε,

Ἡ Γιαγιά ἔστρεψε ἀπότομα τὸ κεφάλι. Εἶδε χάμω τὸ ποτήρι, τὰ χυμένα νερά και ἰθύμωσε. Ἄφησε τὸ πλέξιμό της και μάλωσε πολὺ τὴν Ἀρετούλα.

Τὴν εἶπε ἀκατάστατη και ἀπρόσεκτη.

μισσοκαπασμένη κι' αὐτὴ ἀπὸ τὰ ἴδια πετρωμένα ὀλιθά, ποὺ σχηματίζαν στὸ ἔδαφος ἕνα εἶδος ἀμμοκονίας. Ἀλλὰ ἔτι φαίνονταν μὲσα τὸ μσόφωτο ἔφτανε νā δειξῃ πὼς ἡ σπηλιὰ εἶχε κάποτε κατοικηθεῖ.

Σανίδια σκουληκοφαγωμένα, δοκάρια ξύλινα και σιδερένια, ποὺ ἀπὸ μερικὰ κρεμόνταν ἀκόμα κουρέλια ἀπὸ ροῦχα και προβειές, δυὸ-τρεῖα δοχεῖα ἀμορφα και μουχλιασμένα— ἦταν κάτι περισσότερο ἀπ' ἔτι, τι χρειαζόταν γιὰ νā σχηματίσῃ κανέναν γνώμη ὀριστική. Ὁ κ. Κλοακὲν κι' ὁ Χάνδος γύρισαν στὴν Ἀνθὴ, ποὺ τοὺς περίμενε ἀπέξω ἀπ' τὸ περίφραγμα, κι' οἱ τρεῖς ξεκίνησαν γιὰ τὸν ὄρρο.

Ἦταν βαθιὰ συγκινημένοι και περπατοῦσαν σιωπηλοί. Ἀλλὰ σὲ λίγο ὁ κ. Κλοακὲν ἀρχισε νā λέγῃ δυνατὰ τις σκέψεις ποὺ ἔκανε!

— Εἶναι βέβαια ἀπ' τις περιεργότερες ἀνακαλύψεις ποὺ ἔγιναν ποτὲ και μποροῦμε νā πῶμε, παιδιά μου, πὼς δὲν ἔχασαμε τὸ πρωτὸ μας... Ἄ, οὔτε γιὰ τὸ ναυαγίὸ μας δὲν πρέπει πιά νā παραπονοῦμαστε! ν' ἀποδειξοῦμε πὼς ὁ Ροβινσὼν Κροσσὸς εἶναι πρόσωπο ἱστορικὸ και συγχρόνως νā βροῦμε τὸ νησί ὅπου εἶχε βρεῖ ναυαγός. Νā προσθέσομε ἄλλο ἕνα κεφάλαιο στὰ χρονικά τῆς ἀνθρωπότητος, ν' ἀυξήσομε τις γεωγραφικὲς της γνώσεις. Ἄ, ἔχι, δὲν ἔχασαμε τὸ πρωτὸ μας! Κι' ἐγὼ ποὺ ἤμουν ἀπελπισμένος ποὺ δὲν μπόρεσα νā ἐπισκεφθῶ τὴν Αἴγυπτο, τὴν Ἰνδικὴ και τὴν Καμβόδη! Μὲ τὴν πλάκα τοῦ Κανδαχάρ ἀπὸ τὴ μιά μεριά, και μὲ τὴ νῆσο τοῦ Ροβινσὼν ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὦ, προσφέρω κάτι σπουδαῖο στὴν ἐπιστῆμη και κανέναν δὲν θā μποροῦσε νā πῆ πὼς τὸ ταξίδι μου ἦταν ἄγονο!

— Και στὸ ἔξης δὲν θ' ἀμφισβητοῦν πιά τὴ γενεαλογία μου! πρόσθεσε ὁ Χάνδος σηκώνοντας περήφανα τὸ κεφάλι.

— Αὐτὸ εἶναι ἄλλο ζήτημα. Ὅπως δῆποτε, ἡ πετριά σου, ἡ λῶξα σου, μās βοήθησε σημαντικὰ νā λύσομε τὸ πρόβλημα.

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό NORBERT SEVESTRE

— Τώρα όμως μπορούμε ν' ανακοινώσουμε σ' όλους την ανακάλυψή μας; τί λέτε, θεέ μου; ρώτησε η Ανθή.

— Χμ!.. πιδ φρόνιμο ίσως θάταν νά μὴν ποῦμε ἀκόμα τίποτα σὲ κανένα. Σ' αὐτὰ τὰ πράγματα — τίς ἀρχαιολογικὲς ἀνακαλύψεις ἐννοῶ — πρέπει νά εἶναι κανένας πάντα ἐπιφυλακτικὸς. Πρῶτα-πρῶτα εἶναι τὸ ζήτημα τῆς προτεραιότητος, ποῦ καμμιὰ φορὰ καταντᾷ ἄλυτα, δταν πολλὰ μαζί πρόσωπα ξέρουν τὸ μυστικόν. Ἐπειτα εἶναι ἀνάγκη νά προφυλαχθῇ ἡ ἀνακάλυψη ἀπὸ τὴν ἀδιάκριτη καὶ συχνά καταστρεπτικὴ περιέργεια. Μπορεῖ π. χ. νάποφασισθῇ νά γίνουσι ἀνασκαφὲς μέσα στὴ σπηλιά, καὶ ποὺς ξέρει τί σπουδαία εὑρήματα μπορεῖ νά φέρουσι στὸ φῶς — μετὰλλια, νομίσματα, χειρόγραφα καὶ καθέξῃς. Ποὺς μᾶς ἐγγυάται λοιπὸν πῶς, ἂν τὸ πρᾶγμα διασαλευθῇ, δὲν θὰ βρεθῇ κάποιος νά μᾶς προλάβῃ; Ὡ, καλύτερα, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακόν, ἡ ἀνακάλυψη νά μείνῃ μετὰξὺ μας.

— Σωστό! φώναξε ὁ Χάνδος. Πρέπει νά φυλάξουμε τὸ μυστικόν. Ἄς ἀφίσουμε τοὺς ἄλλους στὴν ἀγνοία καί, γιὰ λίγον καιρὸ ἀκόμα, ἄς εἴμαστε οἱ μόνοι στὸν κόσμον ποῦ ξέρουμε ποῦ βρίσκεται τὸ νησί τοῦ Ροβινσῶν. Δικαίωμα μᾶς ἐπιτέλους!

— Μόνο στὸν Πάυλο, ἴσως, θὰ μπορούσαμε νά τὸ ποῦμε, ἔκαμε μὲ κάποια δειλία ἡ Ανθή.

— Ναι, εἶπε ὁ Χάνδος, ἀφοῦ ξέρει τὴν ἀρχή, μπορεῖ νά μάθῃ καὶ τὸ τέλος. Ἄν καὶ δὲν τοῦ ἀξίζει, γιατί ποτὲ δὲν θέλησε νά πιστέψῃ τὴ γενεαλογία μᾶς!

— Κι' ὅμως δὲν θάταν περιττὸ νά βροῦμε κι' ἄλλες ἀποδείξεις, εἶπε σκεπτικὸς πάλι ὁ κ. Κλοακέν. Αὐτὸ τὸ πολὺτιμο βιβλίον δὲν κάνει λόγον καὶ γιὰ κάποια ἄλλη κατοικία τοῦ Ροβινσῶν, ποῦ τὴν ὀνόμαζε *ἐσαυλή*.

— Ὡ, δὲν ἦταν τίποτα αὐτῆ, εἶπε ὁ Χάνδος, μὰ ἀπλούστατη σκηνὴ σὲ κάποια ἀπὸ τίς δυτικὰ κοιλάδες. Ὑπῆρχε ὅμως κι' ἓνα *νησαφύγετο*, μὰ σπηλιά, ποῦ τὴν περιγράφει κάπου θαυμάσια. Ἀκοῦστε:

Φυλλομέτρησε γρήγορα τὸ βιβλιάρκι, βρῆκε τὸ μέρος ποῦ ἤθελε κι' ἀρχισε νά τοὺς διαβάσῃ:

(Ἀκολουθεῖ) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —
Ἄτελειωτο τοῦ φάνηκε τὸ ἀπόγευμα.

Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος, εὐχόταν νά γυρίσῃ πίσω τὸ ἀπόσπασμα ὅσο τὸ δυνατόν πιδ γρήγορα κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο φοβοῦταν τὴν ἐπιστροφή του. Θὰ τοῦ ἔφερναν τὴν κόρη του; Θὰ τελείωνε ἡ φοβερὴ αὐτῆ ἀγωνία ἡ ἢ

Τὸ ἀεροπλάνο σηκώθηκε ψηλά, καὶ τραβῆξε κατὰ τὸν βορρᾶ. (Σελ. 438, στ. γ')

ἀποστολὴ τοῦ λοχαγοῦ Μπαμπερζέ θὰ ἔμενε χωρὶς ἀποτέλεσμα:

Στὴν περίπτωση αὐτῆ, ποῦ ἄλλομονο ἔπρεπε νά τὴν λογαριάζῃ γιὰ πολὺ πιθανή, ὁ διοικητὴς συλλογίζετο μὲ τρόπον ὅτι ὅσο πιδ σκληρῆ γινόταν ἡ καταδίωξη τοῦ Νγκουγιέν τόσο πιδ ἀφόρητη θὰ καταντούσε ἡ ζωὴ τῆς Σιμόνης. Κι' ἰσχυρὰ ἀκόμη, ἦταν φόβος μήπως ὁ κακοῦργος ξε-

θύμαινε στὸ ἀθῶο κοριτσάκι, γιὰ τὴν δραπέτευση τοῦ ἀδελφοῦ της. Τί θὰ τὸν ἐμπόδιζε ἀργότερα, ἂν βλέποντας τὸν ἑαυτὸ του περικυκλωμένο ἀπ' ὅλες τίς μεριὰς ἀποφάσιζε, νά σκοτώσῃ τὴν αἰχμάλωτὸν γιὰ νά ἐκδικηθῇ τοὺς ἔχθρους του;

Τὸ ἀπόσπασμα δὲν γύρισε πίσω ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

Στὸ Που Τὸ δὲν ὑπῆρχε οὔτε διοικητήριον οὔτε κανένα ξενοδοχεῖο τῆς προκοπῆς. Ἔτσι ὁ πατέρας καὶ ὁ γιὸς βρέθηκαν ὑποχρεωμένοι νά δεχθοῦν τὴν φιλοξενία τοῦ ἀνθρωπιστῆ ποῦ ἀντικαθίστασε τὸν λοχαγὸ Μπαμπερζέ κατὰ τὴν ἀπουσία του, καὶ νά κοιμηθοῦν στὸν στρατών.

Ὁ κύριος Ντελαλάντ δὲν ἔβγαλε αὐτὴ λέξη σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ φαγητοῦ καὶ πέρασε ἀγρυπνὸς ὅλη τὴν νύχτα.

Τὸ ἄλλο πρωὶ τὰ πράγματα ἐγίναν χειρότερα. Ὁ ὑπολοχαγὸς Λενουάρ, παρ' ὅλο ποῦ εἶχε μεγάλη διάθεση νά μείνῃ, ἀναγκάστηκε ν' ἀποχαιρετήσῃ τοὺς δύο φίλους του, γιὰτί οἱ διαταγὲς ποῦ εἶχε λάβει τὸν ὑποχρέωναν νά ἐξακολουθήσῃ τὴν πτήση του χωρὶς ἄλλη καθυστέρηση. Σηκώθηκε ψηλά καὶ πέταξε κατὰ τὸν βορρᾶ καὶ δταν τὸ ἀεροπλάνο χάθηκε στὸ βάθος τοῦ οὐρανοῦ, πατέρας καὶ γιὸς ἀρχισαν νά τριγυρίζουν στὸ ξένο καὶ ἀγνωστὸ τους χωριὸ μελαγχολικοὶ καὶ ἀμίλητοι. Ὡστόσο κι' ἡ πιδ μακριὰ ἀναμονὴ ἔχει πάντοτε ἓνα τέλος. Τὸ βράδυ τῆς τρίτης ἡμέρας, ἀφοῦ εἶχε κιόλας νυχτώσει, γύρισαν ἐπιτέλους πίσω οἱ στρατιῶτες τοῦ ἀποσπάσματος ἀπὸ τὴν ἀποτυχημένη ἀποστολὴ τους. Καί, πάλι δὲν θὰ ἔφθκαν παρὰ εἰκοσιτέσσερις ὥρες ἀργότερα, ἂν δὲν εἶχε ὁ λοχαγὸς τοὺς τὴν καλὴ ἐμπνευση νά τοὺς ὀδηγήσῃ στὸ Γιέν-Μπαῦ ἀπ' ὅπου μπόρεσαν νά πάρουν τὸ τραῖνο καὶ νά κερδίσουν χρόνον.

Οἱ φαντᾶροι γύριζαν μὲ σκυμμένα κεφάλια. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ὁ κ. Ντελαλάντ κατάλαβε πῶς ἡ καταδίωξή του ἦταν ἀκαρπῆ. Ὁ λοχαγὸς τὸν δέχθηκε ἀμέσως καὶ τοῦ ἔδωσε ἀναφορά γιὰ ὅλες τίς ἐνέργειάς του.

Ὁ δύστυχος πατέρας ἔφριξε σὺν ἔμαθε τί θράσος καὶ τί πανουργία καὶ τί σκληρότητα εἶχε δεῖξει ὁ Νγκουγιέν. Καί σ' αὐτοῦ τοῦ φοβεροῦ κακοῦργου τὰ χέρια βρισκόταν ἡ κόρη του, ἡ λατρευτὴ του Σιμόνη!

Ἡ κυρία Ντελαλάντ τοῦ εἶχε γράφει καὶ τηλεγραφήσει πᾶνω ἀπὸ δέκα φορές. Δὲν εἶχε τολμήσει νά γυρίσῃ πίσω στὸ διοικητήριον ποῦ οἱ πειρατὲς τὸ εἶχαν ληληκτήσει ἀπὸ τὴν σοφία ὡς τὸ ὑπόγειον. Εἶχε βρεῖ ἄσουλο στὸ σπῆτι τῆς φίλης της κυρίας Γκελὲν καὶ στὰ τηλεγραφήματά της καὶ στὰ γράμματά της ἐκέλευε τὸν ἀνδρα τῆς νά κἀνῃ τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νά τῆς πᾶν πίσω τὴ Σιμόνη. Μὰ τί περισσότερο μπορούσε νά κἀνῃ ὁ δύστυχος πατέρας;

Ἐν τῷ μεταξύ ὅλοι οἱ ἀξιώματικοί, ὅσοι διακοῦσαν τὰ κοντινὰ φυλάκια, εἶχαν διπλασιάσει τὴν ἐπιτήρηση στὸν τομέα τους καὶ παρκαλοῦθουσαν καὶ τὴν πιδ ὑποπτῆ κίνηση. Μὰ τὰ ἀποσπάσματα ποῦ ἔχον σταλεῖ πρὸς ὅλες τίς καὶ τευθύνσεις εἶχαν γυρίσει πίσω χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. Μόνο τὸ ἀπόσπασμα τοῦ φυλακίου τοῦ Κάμ-Κέ, ἐνὸς χωριοῦ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Κόκκινου Ποταμοῦ, ἔκανε μιά ἐνδιαφέρουσα ἀνακάλυψη.

Οἱ στρατιῶτες φάχνοντες στὸν ποταμὸ βρῆκαν τὴ μαούνα τῶν ληστῶν στὴ συμβολὴ τοῦ Σογκ-Μούα, ἐνὸς ἄλλου μικρότερου παραπόταμου τοῦ Σογκ-Κόι εἶχε πέσει ἔξω, σὲ κάτι ὑφάλους καὶ ἦταν ἄδεια κι' ἐγκαταλειμμένη.

Οἱ συνένοχοι τῶν πειρατῶν ποῦ εἶχαν ἀναλάβει τὴ φύλαξή της, μόλις ἔπαθαν αὐτῆ τὴ ζημιὰ, ἐφόρτωσαν σὲ μιά πιρῶγα ὅτι μπορούσαν νά πάρουν ἀπ' τὸ κατικί, τὰ ἔβγαλαν στὴ στερεὰ κι' ὕστερα πῆραν τὰ βουνα πρὸς τὴ διεύθυνση τοῦ Που-Γιέν-Μπίν.

— Εἶναι ἀπελπισία, ἔλεγε ὁ κύριος Ντελαλάντ.

Δὲν εἶχε πιδ καμμιὰ ἐλπίδα πῶς οἱ ἔρευνοι θὰ ἔφερον ἀποτέλεσμα, ἀλλὰ ὅσο ἂν μπορούσε, θὰ ἤθελε νά τίς ἀναλάβει μόνος του.

Τώρα πιδ ὅμως ἦταν πολὺ ἀργά. Ὁ Νγκουγιέν δὲν εἶχε κανένα φόβον νά συλληφθῇ. Τὰ βουνα καὶ τὰ λαγκάδια τῆς πατρίδας του, εἶναι ἀφιλόξενα καὶ ἀπρόσιτα γιὰ τὸν Εὐρωπαῖον μὰ γιὰ τὸν Νγκουγιέν ἦταν οἱ καλύτεροι κρυφῶνες, τὰ τελειότερα ἄστυλα. Γνώριζε κάθε ράχη τους, κάθε δέντρο, κάθε σπηλιά. Κανεὶς δὲν ἔξερε ὅπως αὐτὸς, τὸ καταλληλότερον μέρος γιὰ κατασκήνωσιν καὶ κανεὶς δὲν τὰ καταφέρνε νά ταξιδεῖ μὲ τέτοια ἀπόλυτη ἀσφάλεια καὶ μέρη καὶ νύχτα.

Ὁ Νγκουγιέν ἦταν ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν λιγοστῶν βουνισίων ποῦ

κατοικοῦν σ' αὐτὲς τίς ἄγριες περιοχές. Τοὺς προμοκρατοῦσε σὲ τέτοιο σημεῖον ποῦ τοὺς ἀνάγκαιζε νά τὸν τρέμουσι κι' αὐτὸν καὶ τὴ συμμορία του χωρὶς νά πληρώνωνται οὔτε μ' ἓνα μονόλεπτον, κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος κρατοῦν τὴν πιδ ἀπόλυτη ἐχεμύθεια γιὰ ὅλες τίς κινήσεις του καὶ τίς ἐνέργειάς του.

Ποὺς ἀπὸ τοὺς πανικὸδλητους αὐτοὺς χωρικοὺς θὰ εἶχε τὴν τόλμη νά τὸν κερτυρήσῃ στοὺς Γάλλους. Ὅλοι προτιμοῦσαν νά θεωρηθοῦν συνένοχοί του καὶ νά πάνε φυλακὴ παρὰ ν' ἀφηρίσουν τὴ φοβερὴ ἐκδίκηση.

Τὴν τετάρτη ἡμέρα, μὴ ἔχοντας πιδ τίποτα νά κἀνῃ στὸ Που Τὸ, ὁ κύριος Ντελαλάντ εἶχε ἀποφασίσει

— Εἶμαι ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Νγκουγιέν, ἀποκρίθηκε ὁ ἰθαγενής. (Σελ. 439, στ. γ')

νά γυρίσῃ στὸ Γιέν Μπαῦ μαζί μὲ τὸ Ντενῆ, δταν συνέβη κάτι ποῦ τὸν ἐμπόδιζε.

Ἐνὰς ἰθαγενὴς παρουσιάστηκε στὸ φυλάκιον καὶ τὸν ζήτησε γιὰ νά τοῦ μιλήσῃ. Ὁ διοικητὴς βιάστηκε νά πᾶν, μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ μάθαινε νέα γιὰ τὴν κόρη του.

Ὁ λοχαγὸς Μπαμπερζέ βρισκόταν στὸ γραφεῖον καὶ συζητοῦσε μὲ τὸν ἰθαγενῆ, ἔταν Τὸ, ἀποσκελετωμένον καὶ λαχνασιασμένον, χλωμοπρόσωπον, μὲ μιλλιὰ κοντὰ ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς φυλῆς του, μὲ βλέμμα βλοσυρὸ καὶ καχύποπτον, καὶ μὲ δψῆ ἀγρίου ζώου ποῦ φοβᾷ ἀπὸ τὴν πείνα κι' ἀπ' τὴν κούρση, ἐνὸς θηρίου ἀπρηδισμένου μὰ ἐπικίνδυνον ἀκόμα.

Φορούσε ἓνα κουρελιασμένον παντελόνι. ἔχεν σχισμένον πουκάμισον ποῦ ἄφινε γυμνὸ τὸ μισὸ του στήθος, ἓνα

μανδύον ἀπὸ φύλλα, κι' ἓνα παλιὸ καὶ καταλερωμένον μωτερὸ καπέλον ποῦ τὸ εἶχε ριγμένον στὴν πλάτη του.

Βουτηγμένον στὴ λάσπη ἀπ' τὰ πόδια ὡς τὸν λαιμὸν, μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του σχισμένα ἀπ' τ' ἀγκάθια κι' ἀπ' τίς πέτρες, ὁ περιεργὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ἔδω προκαλοῦσε τὴ λήθη μὲ τὴν ἐμφάνισή του, ἂν δὲν προκαλοῦσε τὸ φόβον μὲ τὸ ὄφρον του.

Χωρὶς καν νά τὸν χαιρετήσῃ, χωρὶς ἓνα ἀπὸ τοὺς ἀμέτρητους τύπους εὐγενείας ποῦ συνηθίζουν σὲ παρόμοιες περιστάσεις ὅλοι οἱ Ἀναίμετοι, ὁ κουρελῆς αὐτὸς κοίταξε τὸ δικαίτη ἀπ' τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχτα, μ' ἓνα βλέμμα σκληρὸ καὶ ἰταμὸν σὺν τὸν προκαλοῦσε.

— Ἐσῆς ποῦ τὰ καταφέρνετε καλύτερα στὰ ἀναίμετικα, κοιτάξτε νά τὸν κἀνετε νά μιλήσῃ, εἶπε ὁ λοχαγός. Ἐγὼ παρατιοῦμαι. Ἄλλωστε φαίνεται πῶς μόνον σὲ σὲς θέλει νά μιλήσῃ.

— Ζήτησες τὸν διοικητὴ τοῦ Γιέν-Μπαῦ, εἶπε ὁ κύριος Ντελαλάντ. Βρίσκεται ἔδω μπροστά σου. Τί τὸν θέλεις;

— Εἶμαι ὁ ἀποσταλμένος τοῦ Νγκουγιέν, ἀποκρίθηκε ὁ ἰθαγενὴς μὲ προπέτεια.

Ὁ κ. Ντελαλάντ χλωμίωσε ἐλαφρᾶ.

— Τοῦ Νγκουγιέν, τοῦ πειρατῆ; ρώτησε.

— Τοῦ Νγκουγιέν τοῦ ἀρχηγοῦ, διόρθωσε περήφανα ὁ Τὸ.

— Κι' ὁ λόγος ποῦ ἦρθες;

— Θέλω νά σοῦ μιλήσω.

— Σὲ ἀκούω.

— Ἐκανα πολὺ-πολὺ δρόμον γιὰ νά φθάσω ὅς ἔδω. Περπάτησα ὅλη τὴ νύχτα, περπάτησα ὅλο τὸ πρωὶ, ἔχων λαχνασιάσει γιὰ νά σοῦ φέρω γρήγορα νέα ἀπὸ τὴν κόρη σου.

— Ποῦ βρίσκεται;

— Ὁ Τὸ γέλασε σαρκαστικᾶ.

— Γιὰ βλάκα μὲ περνᾶς; ἔκανε.

— Δὲν εἶναι φυσικὴ ἡ ἐρώτησή μου; Ἄλλωστε, τί μοῦ ἀποδεικνύει πῶς μοῦ λές τὴν ἀλήθεια;

— Αὐτὸ ἔδω, εἶπε ὁ Τὸ λύνοντας τὴ ζώνη του καὶ δείχνοντας ἓνα γράμμα σφραγισμένον μὲ μιά μεγάλη ἀναίμετικη σφραγίδα.

— Ὅπως ἔδω, ἔκανε νευρικᾶ ὁ διοικητὴς.

— Περιμένε! Ἦρθα στὸ Που-Τὸ χωρὶς νά βάλῃ κανένας χέρι ἐπάνω μου. Ἐννοῶ νά φύγω ἐλεύθερος, χωρὶς κανεὶς νά βάλῃ χέρι ἐπάνω μου.

— Μπα νά πάρῃ ἡ εὐχή! φώναξε μ' ἀνυπομονησίαν ὁ λοχαγός. Τί σᾶς

Περώνοντας απ' το στενό χορταριαμένο δρομάκι... Τόσο ξερά είναι τα χορτάρια!

Καθώς προχωράω νοιώθω με θεομηνική ανήσυχον να ανεβαίνει απ' την πυραμμένη γη... Μια ζαλάδα με κυριεύει, μια γύστα, γεμάτη οπικασίες, γεμάτη εικόνας παραξένες.

Η ΖΩΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

Σήμερα μαθήθε μια ιδέα Σατανική - μα το Θεό - Να ζωγραφίσω, λέει η δόλια Τό φοβερό μου εαυτό.

Κι' αρχίζω πρώτ' απ' το κεφάλι Πουάι χοντρά κι στρουγγυλό Και με ένα κούτελο στενοθύλι Που δείχνει άνθρωπο κουτό.

Τα μάτια μου είναι τόσα δά Με δίχως έκφραση καρμιά, Πράγμα που δείχνει φανερά Την περιουσία μου τη βλακεία.

Η μήτη μου, είναι μια πύχη Και τα μαλλιά μου λιγοστά Και τα αυτιά μου είναι - ω Θεέ μου - Ξάν τηλεφώνου ακουστικά

Το στόμα μου είναι σαν πηγάδι Κι' η δση μου άγρια. Και ετσι... αίσως τελειώνει Η άγγελική μου ή μορφή.

ΑΠ' ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Χθές το βράδυ μετά το φαί, βγήκαν όλοι σαν πάνηλα περιπατο. Θα πήγαιναν ως την «πηγή» για να θαυμάσουν το δημοφθέαμα που φαίνεται απ' ε-κει ψηλά με την πανσέληνο.

Πώς ζήλευα! Δε μπορούσα όμως ν' ανέβω, γιατί έχω χτυπήσει το πόδι μου πέφτοντας από τη μηλιά στο χτήμα του παππού μου.

Βαλάνιδρα λοιπόν σε μια πολυθρόνα στη βεράντα να τους περιμένω. Έβλεπα κάτω μακριά τη θάλασσα άσπρη από αχρωμάζι... 'Όταν, βγαίνοντας απ' την πόρτα

Βαλάνιδρα μεγάλα, δλόφωτα περνούσαν γρήγορα... Πολύ δημοφή αλήθεια ή ξεροχή που ήλθαμε φέτος... 'Όταν περνούσ στη Ραφίνα τί ζουρλοπαρέα είχα!

Πρώτ-πρωτ μαζευόμαστε όλες στο «διοικητήριο» - έτσι λέγουμε ένα μεγάλο πεύκο στην αυλή μας... 'Όταν ξύπνησα - λίγο άργα - το πρωί εκείνο δεν είδα καρμιά, είχαν φροντίσει όμως να με πληροφορήσουν με μια σημειωσούλα...

Μ' έπιασε μια τέτοια φούσκα που χωρίς να φάω - καρ' όλες τις φωνές της γιαγιάς - έφωνα για την παραλία... Πώς έδω μόνη; μου λέει όταν ξεκινήσαμε για το σπίτι.

Του τό είπα όλα με πολύ παράπονο. Ο μπαμπάς γέλασε. Κι' ύστερα από λίγο... 'Ένοια σου, κόρη μου, λέει, σ'ν θα βγής πιά κερδισμένη που δεν σε ξύπνησαν. Οδούθηζ μαζί μου στ' 'Αλιβέρι που θά μείνω δέκα μέρες.

Αν ήθελα! Μα πετούσα απ' τη χαρά μου... Και με ένα κούτελο στενοθύλι Που δείχνει άνθρωπο κουτό.

Και με ένα κούτελο στενοθύλι Που δείχνει άνθρωπο κουτό... 'Ανά και την ημέρα που γυρίσαμε ήταν κασουφισμένοι... 'Όταν όμως εί-δαν τα φρούτα που φέργαμε, άλλαξαν με μιάς.

Ανά και την ημέρα που γυρίσαμε ήταν κασουφισμένοι... 'Όταν όμως εί-δαν τα φρούτα που φέργαμε, άλλαξαν με μιάς.

Ανά και την ημέρα που γυρίσαμε ήταν κασουφισμένοι... 'Όταν όμως εί-δαν τα φρούτα που φέργαμε, άλλαξαν με μιάς.

Ανά και την ημέρα που γυρίσαμε ήταν κασουφισμένοι... 'Όταν όμως εί-δαν τα φρούτα που φέργαμε, άλλαξαν με μιάς.

Ανά και την ημέρα που γυρίσαμε ήταν κασουφισμένοι... 'Όταν όμως εί-δαν τα φρούτα που φέργαμε, άλλαξαν με μιάς.

Ανά και την ημέρα που γυρίσαμε ήταν κασουφισμένοι... 'Όταν όμως εί-δαν τα φρούτα που φέργαμε, άλλαξαν με μιάς.

σου, συναντιές το πιστό σου σκυλί να σου κουνά την ουρά του και να παίζει μαζί σου... 'Όταν αναπνέοντας βαθειά τη μα-ραμμένη άπνοσφαίρα, αισθάνεσαι τον έαυτό σου ελαφρότερο και πιά ευδιάθετο.

Όταν, πέφτοντας να κοιμηθής τι μεσημέρι, άκουες το ελαφρό βοριαδάκι να μουρουορίζη περώνοντας ανάμεσα απ' τα δέντρα... 'Όταν, τ' απόγευμα ζυπνώντας φρέ-σκος-φρέσκος, ξεκινάς για έναν ώραλο περιπατο και γιά να θανατώσης τη δύ-ση του ήλιου.

Όταν τέλος, το βράδυ, ξαπλωμένος στο κρεβάτι σου άποκοιμίσαι έχοντας στ' αυτιά σου το μακρινό βοδίομα της θάλασσας και τους γλυκούς ήχους κά-ποιες φλογόρας... Τότε δεν υπάρχει καμμιά άμφισβολία ότι η ωραιότερη ζωή είναι ή έρεσική!

Παπαγιάννη Σερβίν

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ένα μικρό χωριότοπούλο έχασε το γαϊδούρι του κι' άντι να στενοχωριέ-ται φαίνεται άπεναντίας πολύ εύχαρι-στημένο... Καλέ, χαιρεσαι που έχασες το γαι-δούρι σου; τον ρωτώ.

Και βέβαια, απαντάει, γιατί γιά φαντάσου, αν καθόμουν στη ράχη του θα είχα χαθεί κι' εγώ μαζί του!

Παπαγαλάκι

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΗΝΑ ΜΟΡΦΟΤΙΚΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ... Από τους έν παρενθέσει αριθμοός, ο πρώ-τος είναι τό ταχυδρομικό του Έσωτε-ρικού και ο δεύτερος του Έξωτερικού.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήνα, 42 οδός Εγυπτιδου 8 Αυγούστου 1934 ΔΕΝ παραλαμβάνω γάρματα με ά-νεπαρκές γραμματισμό: ζυγίζετέ τα! -Δεν άπαντώ σε άπορίες που τις λύ-νει ο 'Οδηγός τών Συνδρομητών: δια-βάστε τον!

ΜΕΘΑΥΡΙΟ μια μεγάλη χρονάρα γιορ-τή: της Παναγίας. Και του χρόνου, παι-διά μου, και να μάς ζήσουν οι Μαρτίες, οι Παναγιώτες κι' οι Παναγιώτρες με τά χίλια χαϊδευτικά... Χαίρω πολύ, Αιλίνα Γ. Παπαγιάννη, που άνταρπειφθραν ό τόσο σου κόποι και από το Certificat πέρασεσ στο Cours superieur, βήλαδη από την ε' τάξη στην Ζ'.

Έλαβε, Ασπασία Κ. Δημητροπού-λου, κι' εύχαριστώ πολύ. Ναι, άργησεσ πολύ να μου γράψης, αλλά δεν πειράζει άσος θά μου γράψης τάρα απ' την όρατα σου έξοχη... 'Όσο μερικά από τούς κλασικούς ποιητές της Γερμανίας: Γκαίτε, Σίλλερ, Κέρνερ, Όβλαντ, Χάινε... 'Ο μεγαλύτερος είναι ο Γκαίτε.

Παραξένη ερώτησησ μου κάνει ο Ταξι-δωότης. Ποσα χρόνια, λέει, πρέπει να πα-ράσουν, γιά να γίνη ένας συνδρομητής μου συνεργάτης μου; Μ' αυτό εξαρτάται μόνο από την έπίδοσή του και την ικανότητά του... Μπορεί να παράσουν και... έχασεσ χρόνια χωρίς να γίνη, και πάλι να παρί-σουν μόνο δύο-τρία και να γίνη. Καμμιά λοιπόν ώριμμένη σ'ημελα δεν υπάρχει.

Έμας Ηόδρα, δ κ. Παπαδόπουλος σ' εύχαριστεί πολύ γιά τό έργο που τούδ χάρισες... Δείχνει πραγματικώς πως έχεισ μεγάλη κλίση στη ζωγραφική, άφου αυτο-διδασκη ζωγραφίζεις τόσο καλά... Νομίζω όμως πως ο πατέρας σου έχει δικιο. Τό σπiti σου δε χροιάζεται... 'Ένα μόνο, ίσως, θά μπορούσες να ζητήσης: να πάρης μια δα-σάκια να σοδ κάνει μάθημα στο σπίτι.

Κων. Ι. Παπαχρονιάνθου, δ κ. Ενδό-πουλος έλαβε τό μεγάλο γάρμα σου και με καριακάλσα να σοδ άπαντήσω: Είσαι φασιστής, σκέπτεσαι σέ φασιστής, έκαινος δεν είναι, έτοιμώης δεν θα συμφωνούσεσ ποτέ... Την ίδια ήμερα που έλαβε τό γάρ-μα σου, διάθασε κι' ένα σχετικό όρθρο τού Φαρρόρο. 'Ο μεγάλος ιταλικός ιστορικός, ο μεγαλύτερος από τούς ζώντας, που έφερεσ βέβαια καλά τί θά πη πολιτισμός και τί μπορεί να τόν προάξη ή να τόν όπισθο-δρομεί, λέει πως κομμουνισμός και φασι-σμός - τά δύο άκρα άντιθέτα - είναι έπίσης δλέθρια, και μόνο τό δημοκρατικό κοινο-βουλευτικό πολιτεύμα - με βασιλέα, με πρόεδρο, αδιάφορο - είναι ή ασφάλεια κι' ή σωτηρία.

Σε συγχαίρω για τόν προδικοσό σου, Κική, σέ περιμένω στην Αθήνα και χαι-ρω που τώρα θά μου γράψης συχνά... Έχε ακόμα λίγη όπομονή και θά μάθης πως κατάφερα τό Σκαλιστήρι να γυρίσω στην Ελλάδα... 'Ό κ. Ε. σ' εύχαρι-στεί πολύ που είχες την καλωσώνη να τού στείλεις τό πρόγραμμα τού 'Ποπολάρου'... 'Από σένα έμαθε πως παιχθήκε και στην πόλη σου.

Πολύ καλός κι' ο δικός σου βαθμός. 'Ολόχαση, μπράβο! Της εκδέρφης σου δ-πως είναι κάτι έξαιρετικό... Στο Πανεπι-στήμιο, μέσα σό 1000 παιδιά, νάρισταύσουν μόνο τέσσερις και νάρθη δεύτερη με τόσο μικρή διαφορά από τόν πρώτο! Πολύ με συγκίνησε κι' ή λεπτομέρεια που στίς έ-στάσεις πήγε φροντιστάσ τό Σήμα μου γιά να της φέρη γούρι... 'Ελπίζω να έγινε καλός και να μου γράψη γρήγορα... Έλαβε, Ασπασία Κ. Δημητροπού-λου, κι' εύχαριστώ πολύ. Ναι, άργησεσ πολύ να μου γράψης, αλλά δεν πειράζει άσος θά μου γράψης τάρα απ' την όρατα σου έξοχη... 'Όσο μερικά από τούς κλασικούς ποιητές της Γερμανίας: Γκαίτε, Σίλλερ, Κέρνερ, Όβλαντ, Χάινε... 'Ο μεγαλύτερος είναι ο Γκαίτε.

Παραξένη ερώτησησ μου κάνει ο Ταξι-δωότης. Ποσα χρόνια, λέει, πρέπει να πα-ράσουν, γιά να γίνη ένας συνδρομητής μου συνεργάτης μου; Μ' αυτό εξαρτάται μόνο από την έπίδοσή του και την ικανότητά του... Μπορεί να παράσουν και... έχασεσ χρόνια χωρίς να γίνη, και πάλι να παρί-σουν μόνο δύο-τρία και να γίνη. Καμμιά λοιπόν ώριμμένη σ'ημελα δεν υπάρχει.

Έμας Ηόδρα, δ κ. Παπαδόπουλος σ' εύχαριστεί πολύ γιά τό έργο που τούδ χάρισες... Δείχνει πραγματικώς πως έχεισ μεγάλη κλίση στη ζωγραφική, άφου αυτο-διδασκη ζωγραφίζεις τόσο καλά... Νομίζω όμως πως ο πατέρας σου έχει δικιο. Τό σπiti σου δε χροιάζεται... 'Ένα μόνο, ίσως, θά μπορούσες να ζητήσης: να πάρης μια δα-σάκια να σοδ κάνει μάθημα στο σπίτι.

Κων. Ι. Παπαχρονιάνθου, δ κ. Ενδό-πουλος έλαβε τό μεγάλο γάρμα σου και με καριακάλσα να σοδ άπαντήσω: Είσαι φασιστής, σκέπτεσαι σέ φασιστής, έκαινος δεν είναι, έτοιμώης δεν θα συμφωνούσεσ ποτέ... Την ίδια ήμερα που έλαβε τό γάρ-μα σου, διάθασε κι' ένα σχετικό όρθρο τού Φαρρόρο. 'Ο μεγάλος ιταλικός ιστορικός, ο μεγαλύτερος από τούς ζώντας, που έφερεσ βέβαια καλά τί θά πη πολιτισμός και τί μπορεί να τόν προάξη ή να τόν όπισθο-δρομεί, λέει πως κομμουνισμός και φασι-σμός - τά δύο άκρα άντιθέτα - είναι έπίσης δλέθρια, και μόνο τό δημοκρατικό κοινο-βουλευτικό πολιτεύμα - με βασιλέα, με πρόεδρο, αδιάφορο - είναι ή ασφάλεια κι' ή σωτηρία.

Έλαβε, Ασπασία Κ. Δημητροπού-λου, κι' εύχαριστώ πολύ. Ναι, άργησεσ πολύ να μου γράψης, αλλά δεν πειράζει άσος θά μου γράψης τάρα απ' την όρατα σου έξοχη... 'Όσο μερικά από τούς κλασικούς ποιητές της Γερμανίας: Γκαίτε, Σίλλερ, Κέρνερ, Όβλαντ, Χάινε... 'Ο μεγαλύτερος είναι ο Γκαίτε. 'Ο κ. Αλμύκης έχει μεταφράσει έμ-μέτρως τά καλύτερα ποιήματα τών καλυ-τέρων και ο κ. Κολλάρος τά τύπος ο' έ-ναν τόσο που σοδ τόν συνιστά.

Αλθθινά μεγάλο δυσάχημα. 'Αστρον τής Αύγης, ή πυρκαϊά τού Μεγάλου Σπη-λαιου, Τό μοναστήρι βέβαια θά έξαναγίνη, τά κεμήλια όμως που κήληκαν, δεν έξανα-γίνονται... Εδνωχός, καθώς είδα στις έφη-μερίδες, δημοσώθηκαν μερικά... Σεις έχαισ σ'α Καλάδρατα τί πράθαιτε;... Δεν είναι τίποτα, 'Ακανία, ο χρόνος που έχασες, άφου κινδύνεψες να χείσης τή ζωή σου. Και να τώρα που τελειώσεσ θριαμβησικώς με δέκα και με βραβεία και θά μάθης στο Γυμνάσιο... Μή φοβάσαι, θά μελετήσης αυτά τά «βοηθητικά» και θά έπίτιχης και στις εσκαυτικές. Τό διήγη-μά σου θά το διαδάσω κι' ελπίζω να είναι καλό, άφου τό θέμα τό πήρες εκ τού φυ-σικού, από τή ζωή. Ναι, πολύ καθαρά και με καλό μελάν, μου γράψεις τάρα.

χρόνο είχες να μου γράψης. 'Κ, είναι πολ-λή. Και με την αλήθεια, σκέψθηκα μιά στιγμιά να σοδ κάρω μιά μικρή τιμωρία: να μην άπαντήσω σ' ένα δυό γάρματα σου... Μά δεν μόρφασε Γράψεις τόσο όρατα κι' έθδιαφέροντα πράγματα, κι' άφου μου δ-πόσχεσαι πως τώρα θά με άποζημιώσεσ, α-κόμα και με νέα έσοπαθήματα... 'Ναι, εύ-τύχησεσ νάχης την καλύτερη καθγήγητρία που γίνεσαι... 'Ο, πολύ καλά τή γνωρίζω. 'Α, κάνεις και μακροβούτια; Τό νοδ σου μην πάθης καμμιά φορά, θ, κι' ο ήρωας τής γελοιογραφίας... Έλεγε, 'Αζίλας, που ήρθες πρώτη με την Τεσσόχτρα, εγες και γιά τό βραβείο τών γαλλικών. Ναι, είμαι πάρα πολύ εύχαρι-στημένη από σένα κι' ακόμα χάρω που, έλευθήρη τώρα, θάφισώσης τό καλοκαίρι σου σέ μένα. Φίλω δλους άπό τούς μι-κρούς άνάγνώστες τού φυλλάδιου μου στο σπiti σου... Τί χαριτωμένοι που είναι και πως ήθελα να τούς έβλεπα από καμμιά μεριά όταν διαδάθουν ή άκούνη τό Σκαλι-στήρι!... Παρασώση Παχγι, πολύ χάρηκα τό πρώτο σου γραμματικό. Ναι, ήταν καίρες να λάδης μέρας και στην κίνηση, άφου με παίρνεις δυό τώρα χρόνια. Σοδ έσταιλα τόν 'Οδηγό και περιμένω να μου έξαναγράψης... Θά πάρης βέβαια και ψευδώνυμο.

Δεν πειράζει, Άραχναςέμνη Δέρα, άφου στο έξής θά μου γράψης τακτικά. Τό κορ-μάτι που έτοιμάσεσ να μου τό στείλεις. Μπορείς να έφερης τήν τυχή του; Μα και νάπορρίθθθ, τί πειράζει; Θά μου στείλεις άλλο, καλύτερο. 'Ο κ. Φαίδων σ' εύχαρι-στεί πολύ... Σ' άλλους δεν έχω πιά τόπο ναπαντήσω... Τούς παρακαλώ να κάμουν λίγη όπομονή...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κενάνα ψευδώνυμο δεν έγκρίνεται, όστις άνα-νοώσαι, αν δεν συνοδεύεται από τό δικαιοσύνη δρ. 10... Τά έγκρινόμενα ή άνανοώμενα ίσχύουν άς τήν 30 Νοεμβρίου 1934... 'Νέα Ψευδώνυμα: Μάριος, δ. (ΑΗ). 'Αστροφαίδ, δ. (ΒΒ). 'Αουρατός, δ. (Βροσέτα), γ. (ΑΕ). 'Αγριο-κάτσικο, κ. (ΑΘ).

'Ανανεώσις Ψευδώνυμων: 'Α-στρον τής Βόγυχίας, δ. 'Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φι-λους της: Κηρόκιστρο (σε συγχαίρω που ήρθες δεύτερος κι' εθόμοι τού χρόνου πρώτος) κρημα που ήσαν εδω και δεν σε είδα τό Π. Πνεύμα σου γυνωστό' άλλη φο-ρά όμως να μου τό γράψης χωριστά, όχι στο ίδιο χαρτί με τό γάρμα;) Νεράϊδαν τού Θερμαϊκού (έλαβε, εύχαριστώ) έστι-λα 2 έμοι, λυόχαρτω: τό όπόλοιπο είναι δρ. 10,50.) Ν. Μυλωνάν (έφατα! θά σε περιμένω) Έδοτ. Ι. 'Αθανασιάδην i-λάβα, εύχαριστώ) Μύρον τής 'Ανδρον (έλαβε τό κορμάτι σου διορθωμένο και θά τό διαδάσω πραγματικώς, τών μεγάλων αυτών συγγραφέων τά παραμύθια έχουν μιά πολύ βαθιά έννοια' πρόσχεσ όμως και τά λαϊκά' πολλές φορές έχουν βαθύτερη) Μαργαρίταν Η. Σκαριαμάνη (άπαράδε-κτες λύσεις πουδ δεν είναι γραμμένες σε χαρτί λύσεων' διαδάσε τόν 'Οδηγό) Κε-φαλλονιοπούλάν (τὴν περιμένω' πολύ λι-γα όμως που γράφεις!) Γραμματικὴν Κα-τασώλη (έοτεηλα 26-29' εύχαριστώ γιά τά καλά λόγια' να μου έξαναγράψης) 'Ικα-διρρης (έοτεηλα ή άγνοια, πιστεύω, έγι-νε χαρά) Μικρήν Πυρρωτοπούλάν (δεν έχεις διαδάσει, παιδί μου, τόν 'Οδηγό τού Συνδρομητού και μου ζήτησε πράγματα τό

δόνατα· γιά, διαβάσε τον') **Ίσπόμενον** 'Αστών (μπράβο που «κατ' εοσίαν» ήρθες πρώτος) **Έσταιλ** ή **τετραβία**· **Υπνοβάτην** **Έσταιλ**· πήγες στή Θεσσαλονίκη; ναι, προσάβησε ν' ανασηστήθῃ αὐτός, ὁ οὐλλογός· ἡ ἔνωσις κάνει πολλά· **Κλέφτην** τοῦ **21** (καλοκαριωμένη ἡ Μαγική Βικίνα σου, ἀλλά ὁ 'Έκτωρ δὲν σχηματίζεται πολὺ ταχινικὰ πολὺ εὐχαριστήρικα γι' αὐτὰ πού μοῦ γράφεις κι' εὐχομαι καλὴ πρόδοσ') **Άρτην** **Ζαχαριάδου** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ πολὺ) **Μίνυ Μάου** (σὲ συγχάρω γιὰ τὸ λαμπρὸ βαθμὸ τοῦ ἀπολυτηρίου σου· σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· λιγάκι λαι; ὁροσθήκη καὶ πολὺ τώρα περιμένω καὶ κανένα πτό μεγάλο γράμμα) **Τρέπια** σὸ **Νερό** (ὁ «Μικρὸς Τζόκσι» εἶναι σὸν τόμο τοῦ 1913· γράψε μου εἰταν θέλῃς καὶ... μὴ ματράς γράμματα) **Πεταρεῖον** (πολὺ καλὸς ὁ βαθμὸς σου, καὶ βραδέτω, μπράβο! θὰ διαβάσω τὸ ποίημα καὶ νὰ ἰδοῦμε)· **Φίγηρο** (σὲ συγχάρω γιὰ τὸ ἀριστα· καλὴ ἐπιτυχία καὶ σὸ Γυμνάσιο· περιμένω) **Μικρὸν Ζωγράφον** (μετὰ χαρὰς· αὐτὸ, θὲ αἰδῶς, σοῦ ἐνέκρινά γιὰ γράψ μου)· **Ήλιον** **Αναγνωστόπουλον** (χαίρω πού θὰ σ' ἔχω τώρα κοντὰ μου· χαριστικοῦς σὲν πατέρα σου, τὸν παλιό μου φίλο· καὶ μὲ γράφης)· **Φρανσίαν** (ἔσταιλ)· **Σιδόνην** (ἔγινη)· **Γαῖδα** (τις ἔλαβα ἐν καιρῷ) **Ποντικὸν τὸν** **Αυτογράφου** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ φύλλα κι' ἀπόδειξη ἔσταιλ με νὰξ διευθύνῃ)· **Ε. Κ. Α.** (ἔσταιλ φύλλα 1-2· περιμένα μετὰ χαρὰς)· **Φατοβόλον** **Άστρον**, **Άρῖωνα τὸν** **Κιθαρωδὸν**, **Μυρέλλαν** κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 8 **Αύγουστου** θάπαντήσω σὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 27οῦ Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φύλλου, τοῦτον δευτεῖα μέχρι 11 Ὀκτωβρίου.

- 435. **Δεξιγράφος**
Τὸν κόσμ' ὀλόκηρο
Μέσα σὸ σπῆτι
Πῶς θὰ τὸν φέρῃς
Νὰ τὸν ἀκούς;
Θεὸν αἰγύπτιο
Μύθη μὲ μύθη
Βάλε με ρήτορα
'Απ' τοὺς γνωστοῦς.
Λουλούδι τῆς Χαρᾶς.
- 436. **Στοιχειόγραφος**
Σὲ σύνδεσμο κοινότητα
Προσθέτες μόνο λᾶ
Κι' ἐν' ἀπὸ τὰ γωνίσματα
Θά κάμῃς τὰ πολλὰ. Ἴσομενός
- 437. **Τονόγραφος**
Τῆς Ἑλλάδος εἶμαι νῆσος
'Όπως ἔχω δὲν μ' ἀφήσῃς.
Μοῦ κατέβασες τὸν τόνο;—
Γενική ἀπ' ἀντωνυμία
Τώρα θὰ... ἀνορθογραφῆς.
Ξεπεσμένος Ἀέρος.
- 438. **Δίνυμα**
'Αν θεὸς τὸ ὄρενικό μου,
Στοὺς ποταμούς θὰ ἴδῃς.
Μ' ἂν θεὸς τὸ θηλυκὸ μου,
Στὴ ζούγκλα θὰ τὸ βεῖς.
Ποσειδῶν
- 439. **Ἀνώμαλον Διευκρινῶν**
* * * * * = Ἑβραϊτικὴ ὁροσειρά
* * * * * = Οὐράνιον σῶμα
* * * * * = Ἀθροισμα, σύστημα
* * * * * = Ἐργαλεῖον

Καθέτως θὰ συμπληρωθοῦν ἄλλαι λέξεις: **Τραγική βασίλισσα**, χώρα τῆς **Ἀσίας**, χώρα τῆς **Ἑλλάδος** καὶ ἀρχαία **βασίλισσα**.

Άγγελος Εἰρήνης

440. **Κρουτογραφικὸν**
1 2 3 4 2 5 6 7 = **Ρωμαῖος** αὐτοκράτορ
2 6 3 5 6 7 = **Άσμος**
3 6 2 6 7 = **Σημιστον**
4 6 2 = **Τρόφιμον**
5 1 7 4 2 = **Μυθικός** ἦχος
6 1 7 5 7 = **Τόπος** εὐχάριστος
7 3 6 2 6 7 = **Δαίγμα** κόνου
Μπατόβεν

441-445. **Μαγικὸν Γράμμα**
Τῆ ἀνταλλαγῆ ἑνὸς γράμματος ἐπέστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, κόντορε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνω ἀναγραμματισμοὶ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

τοῦς, βᾶτος, θῦμα, κῆπος, ὄξος, Ἄγνη Καρδιά

446. **Άκροστιχίς** ἐξ **Ἀντιθέτων**
Νὰ εὐθεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὅστε τὰ ἑξῆς τῶν ν' ἀποτελοῦν κρᾶτος; τῆς **Εὐρώπης**:
ἀδύνατος, ζημιῶνας, εὐρύς, δέχομαι, ζῆνος, τιμωρῶ.

Πιγκ-Πόγκ

447. **Φωνηεντάλιπον**
* - χν - τ - κν - κτ
Φρένιμος **Ταραξίας**

448. **Γρίφος**
εν ος ος
εν ος ος
Οἱ 1 X τι ι
εν εν ος ος
εν ος
Κλέφτης τοῦ 21

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν **Πνευματ. Ἀσκήσεων** τοῦ φύλλ. 22

240. **Ἡρασιτός** (ἡ, Φαιστός) — 241. **Σουπία** — 242. **Πάργνη** — **Μάρνης** — **Άρνος** — 243. **Ἀρκαδία** — **καρδία** — 244. **Φ Α Λ Α Ρ Ι Σ** 245. **ΚΑΛΛΙΜΑ** — **Τ Α Χ Ο Σ** (αἶμα, Ἀ — **Κ Α Μ Η Λ Ο Σ** μα, Ἰασιός, Μάτ — **Ρ Ο Ρ Ω** ος, χιλιάς, ὄχλος, — **Γ Σ Μ Ν** Σάμος) — 246. **Α Ο Ο** **ΣΜΑ** — **ΡΙΟΝ** — **ΑΝ Σ** **Ν Α - ΒΙΑ Σ** (Ἄ — **ΡΑΒΙΑ**, **ΣΙΝΙΣ**, **ΜΟΝΑ**χον, **ΑΝΑΣ**τάσιος) — 247. Ἄρνος πείσοσῃς πᾶς ἀνήθῃ **ἐυλευεται** — 248. **Οὐδεὶς ἀρσαμέτρητος** εἰσῆται (οὐ, δ' εἰς α, γα, ο μ' ε, τρίτος, εἰς ἰ, τὸ)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 ἕως 10 τὸ πού λέξεις μὲ ἐπιπέ στοιχεῖα ὁρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις μὲ παρὰ δέ στοιχεῖα ὁρ. 1 καὶ μὲ περὶ αἰμαῖα ὁρ. 1, 50. Ὁ χαριστὸς στίχος ὁρ. 5. Οἱ μὴ συνδράμηται πληρῶνον τὰ διὰ δ' ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΔΔ'—397]
Λουλουδιᾶ **Υπαρξῆ**, **Βάνδα**, **Πετραιωτάκι**, ὀλοθάραες ἀγνῆς εὐχόδους στὴ γιορτοβία Σας. **Νινούλα**

[ΔΔ'—398]
Πριγκηπέσας, **Καρδιοκλέφτρια**, **Ρέλια**, **Θέλια**, **Ραχισμένη Ἀδρα**, **Ταξῆς**, **μεγάλη** μου τιμὴ ἑνα ὄσας τετραδικίαι. **Νὰ** περιμένω; **Δ/οις** **ΔΔ'**—145.

Άγνη Καρδιά
[ΔΔ'—399]
Σφιγξ, μὲ καρδιά ἐμᾶτη ἀγάπη ποῦ τὴν γιγανθῶνα κάποιος γλυκὸς πόθος ἀπὸ μακρῶ μὲ τὸ πού γλυκὸ τραγουδῆ θγαλμένο ἀπ' τὰ παλάτια τῆς καρδίας γιὰ τὴν χρυσὴ γιορτὴ σου ἀεικλιώτες εὐχῆς... **Μαργιολάν**

[ΔΔ'—400]
Άγνητῆ **Παυγαλιά**, θέλωσαι νὰ ἐξακολουθήσωμε ἀνταλλαγὴν ἠθοποιῶν; **Σανθὴ Ἑλληνοσάουλα**

[ΔΔ'—401]
Μαργιολάν, συμφωνοῦμαι κληροδοτῆτα μὲ τὴν ἀγγελία σου. Δίδει; Ἡ (ΔΔ'—330) ἐδημοσιεύθῃ πρὸ τῆς 21 Ἰουνίου ὅτε ἀρχεται τὸ καλοκαίρι, ἡ δὲ (ΔΔ'—362) σου διπλάται εἰς τὸν κανόνα πού πολὺ εὐγενῶς μὰς εἰπεις. **Συνέννοομεθα!**
Θάσος Ζαΐξσηρη

[ΔΔ'—402]
Ανταλλάσσο τετραδικίαι, κάρτες ἠθοποιούς. **Ἀνταπόδῶ** ἀμείωσ. **Δ/οις**: **Φαρμακτεῖον** **Παλτάκη**, **Ἑθνικῆς Ἀρόνης** 18 **Θεσσαλονίκη**. **Δευτὴ Καμέλια**

[ΔΔ'—403]
Ανταλλάσσο **Μ** **Μυσικὰ** μὲ ἀπαλασοπούλες, **Δ/οις**: **Ἀλίχη** **Ἐλευθερίου**, **Βαρειὰ** **Μιτρολήγη**. **Ἰγνα**

[ΔΔ'—404]
Τὸς ἀγαπητοὺς **Ἀρχαμπελην** καὶ **Πετραιωτάκι** ἐπεροεχάριστῶ γιὰ τὰς περικοπῆσεις τῶν.
Πορθμὸς τοῦ Ἑδρίπου

[ΔΔ'—405]
Εἰσα **ἄντι**, πῶς περνᾶτε στὴν Αἰθῆ φά; **Γιατὶ** αὐτὴ ἡ σιωπὴ;
Πάγγιν **Σερβίν**

Πῶς θὰ περάσετε πτό εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας; **Εἶναι** ἀπλοῦστατο: **Θὰ** προμηθευθῆτε ὄσους περισσότερους μορεῖτε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας σὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχῆ, ὅπου θὰ πᾶτε, —ἀλλὰ κι' ὅπου θὰ μείνετε, —γιὰ νὰ περάσετε τίς **Διακοπῆς**.

Κε' ἕνας μόνον **Τόμος** τῆς **Β'** **Περιοδου**, ἀρκεῖ, μὲ τίς 400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορηματὰ του καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα πού περιέχει. **Ἄν** πάρετε μάλιστα ἀπὸ τοὺς τόμους τῶν τελευταίων ἐτῶν, **1929 ἕως 1933**, πού ἔχουν ἀπὸ 620 σελίδες ὁ καθένας καὶ ἀπὸ 4-5 μυθιστορηματὰ, τί ἄλλο θέλεις;

Τριμοκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνί. **Συμβουλεύθητε** τον καὶ κάμετε εὐχαίρωσ τὴν προμηθεῖά σας, **ἂν** θέλετε νὰ περάσετε **Τὸ Πῖο Εὐχαριστὸ Καλοκαίρι**